

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XXIX. ÉVF. 1929. MÁRCIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI | CUIUS NON SUM DIGNUS...

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: «Nem vesznek erőt rajta.» — *Eöri János*: Szent József. — *Dr. Schermann Eged*: Szent Benedek Rendje és az Oltáriszentség. — *Király Ödön*: A böjti szent időben. — *Beke Ervin*: Előkészület Gyümölcsölt Boldogasszony ünnepére. — *Kolosi K. A.*: Valakire várok. — *Galambos Kálmán*: A Megváltó. — *Oltáregyleti élet*. — *Irodalom*.

Mivel máshol is dolgoznak az oltáregyesületekben, ideiktatunk folytatólagosan egyes tudnivalókat a Szentségi Jézus munkatársnői számára.

1. Kérdés: Milyen legyen a fehérneműek anyaga?

Felelet: Az előírt anyag a fehérneműeknél mindig a lenvászon, csak igen nagy szegénység esetén (pl. egy szegény templom kap ajándékba) tűrhető meg a pamutvászon (gyolcs).

2. Kérdés: Milyen a vállkendő mérete?

Felelet: 80—90 cm hosszú és 60—70 cm szélesnek kell lennie. (Braun: Die liturgischen Paramente. 1924. S. 67.) A kötő rajta legalább 150 cm. A kötőt lehet erősen rávarni, vagy a vállkendő kérdéses két csücskébe gyomblyukat kötünk, amelybe a vállkendőkötőket háromszögletesen behajtott két végükre alkalmazott zsinórhurokkal erősítjük oda. Az utóbbi módnak megvan az az előnye, hogy könnyen ki lehet cserélni mosás vagy más szükség esetén. A kötő fehér vászon (pertli). A püspököknél zöld, az érseknél sötétlila, a bíborosnál bíbor, a pápánál fehér selyemszalag. A vállkendőre nem szükséges semmi más dísz, mint a közepére hímzett (fehér!) kereszt, amelyet a pap felvétel előtt megcsókol, a misekönyv előírása szerint.

Kinevezések. A központ *Filó Károly* tisztviselőtelepi plébános, oltáregyesületi helyiigazgató úr előterjesztésére *Romhányi Sándorné* és *Horváth Ferencné* úrnőket helyi terjesztőnökké nevezte ki.

Beszámolóinkat, amelyből egyes szemelvényeket közöltünk a februári számban, Öminenciája kegyes válasza méltatta szósz szerint a következőképpen: «A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület T. C. Elnökségének Budapest. A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület 1928. évi kimutatásában foglaltakat tudomásul veszem. Örömmel látom a

jelentésből, hogy az elmúlt esztendő is méltán sorakozik a megelőzőkhöz, sőt azokkal szemben határozottan a legméltóságosabb Oltáriszentség intenzitás és extenzitás szempontjából egyaránt mindinkább erősödő és mélyülő kultuszának jegyében folyt le. Midőn az érdemes Egyesület további működésére buzgón kérem az euch. Jézus bőséges áldását, az egyesület minden egyes tagjára szívből adom főpásztori áldásomat. Többiben jóindulattal vagyok, Esztergom, 1929. február 4-én. *Dr. Serédi Jusztinián* s. k., bíbornok, hercegprímás, esztergomi érsek.»

Zborovszky Ferenc S. J.: «Isten felé» címen kiválóan mély gondolatú konferenciabeszédeket adott közre a művelt katolikus közönség számára, az «A Szív» kiadásában. Pompás művének legfőbb értéke, hogy a katolikus világnézet korszerűségét kristályosítja bele a benne elmélyedő lélekbe. Különösen nagy

szolgálatot tesz a könyv olyanoknak, akik elfoglaltságuk miatt nem vehetnek ugyan részt lelkigyakorlaton és mégis szeretnének a lelkiélet alapvető nagy igazságaival foglalkozni. A művet szívesen ajánlunk intelligens katolikusoknak. Ára 2 P 50 fill., a Kordánál, Bpest, VIII., Mikszáth K. tér 3.

«Nem vesznek erőt rajta!»

Egyházáról mondotta az Úr, hogy a pokol kapui sem vesznek erőt rajta.

Az Ő ajkán az Igazság szólott, mert a pokol kapuinak nevezhető ellenségek a történelem folyamán sokszor törtek már az Egyház vesztére, de most az ő képzelt legnagyobb győzedelmüket (az egyházi állam erőszakos megszüntetése 1870 szept. 20.) is likvidálták, amikor folyó év febr. 12-én Mussolini olasz miniszterelnök és Gasparri bíboros-államtitkár aláírták azt az okmányt, amely a Szentszék összes jogait elismeri, nem véve ki még az egyházi állam régi területét sem, amelyen a hatalom gyakorlását Őszentsége szívesen átengedi az olasz királynak.

Lehet valakinek egyéni véleménye, lehet a szerződéssel szemben kívánnivalója, de minden katolikusnak kivétel nélkül örülnie kell a febr. 12-iki egyezménynek, mert örül annak Őszentsége, a pápa. Miért?

1. Igen nagy a jelentősége a szerződés létrejöttének, mert az olaszok elismerték általa, hogy az Egyházzal szemben igazságtalanság történt. Amit vele az olasz állam mostani derék vezetőinek szabadkőműves, istentelen elődjei tettek, azt jóvá kellett tenni, mert másképp állandóan ott lebegett volna ez a sötét felhő a dicsősége magaslatán tündöklő Olaszország felett. Egy ilyen hatalmas állam példája nem maradhat hatás nélkül azokra, akik más országokban hasonló eljárással törtek és törnek az egyház ellen.

2. Krisztus dicsőségének napja ragyog fel Egyháza diadalában. A pápaság tekintélye a rabság évei alatt is nagy volt, de a mostani szerződéssel olyan fényt kapott, amilyent nem látott a történelem, amilyent nem produkált még földi erő vagy hatalom, mert itt az Istentől eredő tekintély előtt — abszolút tiszteletet követelő volta miatt — hajlott meg Európa egyik legnagyobb földi hatalmassága.

3. A pápa ezentúl mint uralkodó fog tárgyalni más uralkodókkal.

Ezt a jogát nem erőszakosan, hanem épen az egyházi állam nagyobb részében az uralkodói jogokról lemondva szerezte meg, hasonlóan ahhoz az Úr Jézushoz, aki lemondott mindenről, «kiüresítette önmagát», feláldozta az utolsó csepp véréit is és így szerezte meg mindenkiét fölülmulót tekintélyét. A Szentatya királysága is áldozatok, lemondások árán ismeretett el újra, azért örül ő olyan igaz örömmel, mert nem is létezik boldog öröm, amelyhez nem áldozatok árán juthat az ember.

4. Nekünk ez az esemény hatalmas biztatás arra, hogy *bízzunk rendületlenül az isteni gondviselésben*. Úgyis, mint magyarok, úgyis, mint katolikusok. Van elég tálongó sebe a csonka hazának; bebizonyult, hogy a trianoni béke alkotói a könnyelműség netovábbjával és a hozzáértés teljes hiányával alkották meg a mostani határokat, hogy lehettek volna hát igazságosak? A katolikus egyház jogait oly sok más országban s itt nálunk is sértik olyan törvények, amelyek az isteni joggal ellenkeznek, amelyek az igazság szempontjából legalább nagyon is relatív értékűek. Ne féljünk! Dolgozzunk bátran és bízzunk a Gondviselésben, amely nem hagyja meghalni az igazságot, ha vannak is olyanok, akik folyton lapátolják rá a temető rögét.

Eucharisztikus lelkek, lebegjétek körül a szentségházat hálaadó énekekkel és örüljétek az ott élő Úr Jézus előtt szentséges Atyánk, a pápa örömeivel.

Dr. Mátrai Gyula.

SZENT JÓZSEF

(Caelitum Joseph decus.)

Dísze az égnek, életünk reménye,
Szent bizodalunk, támasza világnak:
Tiszteletedre zeng az öröme —
Halld meg, ó József!

Üdvözítőnket, akit a próféták
Megjövendőlték: nézheted örömmel
Ott a jászolban — térden imádhad'
Istened benne.

Téged a dolgok Ura: a Teremtő
Rendelt a Szűznek jegyesül, akarván,
Hogy légy az atya az Igének s üdvünk
Ápoló öre.

Ura világnak, királyok Királya
Volt a te szolgád, ki ha int csak egyet,
Reszket a Sátán s teszi akaratját
Csillagos éter.

Háromegy Isten, légy örökre áldva!
És ki megadtad Józsefnek a mennyet:
Nékünk is add meg — érdemei révén
Égi jutalmunk!

Eöri János.

Szent Benedek Rendje és az Oltáriszentség.

SZENT BENEDEKNEK, a nyugati szerzetesek pátriárkájának idejében a mai értelemben vett szentségimádás, szentségkítétel és a szentségi körmenetek még ismeretlenek voltak az Egyházban és ezért Regulájában hiába keresnénk ezekre vonatkozó kifejezést, intézkedéseket. De a nagy Szentség iránt, az Egyházunk ezen legdrágább kincse iránt való tisztelet természetesen akkor is megvolt és nevezetesen ő buzgó tisztelője volt az Eucharisztíának és ezt a nagy tiszteletet Rendje drága örökség gyaránt vette át és fejlesztette a századok folyamán.

Bár a szent kifejezetten nem említi a Szentséget, mégis Regulájának rendelkezései elárulják nagy tiszteletét.

1. Az Egyház minden istentiszteletének központja, a legfőbb istentisztelet a vérnélküli áldozatnak, a szentmisének bemutatása. Erre vonatkozólag Szent Benedek [a római egyháznak szertartásához volt kötve, mely akkor már némi fejlettséget mutatott és azért ezen szertartásokra nézve semmiféle utasítást sem ad.

Ekkor csak vasárnapon és az akkor már meglévő néhány ünnepen volt mise mint nyilvános és közös istentisztelet asszisztenciával. Azért Szent Benedek is csak ezen keretek közt tétélezi fel a konvent-misét (38. fejelet) közös szentáldozással. De az egyházi év fokozatos fejlődésével a VII. századtól fogva a konvent-mise már naponként megvolt és a VI. századtól magánmiséket is kezdtek mondani nagy buzgalommal. A VIII. századtól fogva a naponkénti csendes magánmise elmondása már szokássá lett, bár nem az összes felszentelt papok miséztek naponként. A fuldai bencések 812-ben külön folyamodványt adtak be [apátjukhoz, hogy többször misézhessenek, mint addig. De azért a X. és XI. században egyes főbb ünnepeken, midőn az ünnepélyes mise alatt az egész testület megáldozott, a magánmisék még több kolostorban megvoltak tiltva.

És minél jobban kialakult az egyházi év, minél több szerzetes vette fel az egyházi rendeket, és minél több votiv- és gyászmisét engedélyezett az Egyház, annál több misét mondtak. Sőt az ünnepek sokasodásával a VIII. századtól a XIII. századig egy és ugyanazon napon két, három, sőt kivételesen, mint III. Leo pápa, 9 misét is mondtak. De a XIII. században a zsinatok megtiltották több misének elmondását egy napon, hacsak a szükség nem kívánta.

És a bencés kolostorokban elég korán megkezdődik a szokás, hogy naponként két, sőt a nagyobb kolostorokban három konvent-misét is bemutatnak.

A szentmiseáldozat iránt való mélységes tisztelet és áhítat egyik jellemző vonása a bencés nagy szenteknek. Egyesek közülük elsőrendű

munkákban fejtegették a szentmiseáldozatra vonatkozó katolikus tanítást, mint Nagy Szent Gergely, Szent Béda, Szent Paschasius Radbertus, Szent Anselm, Petrus Venerabilis és mások.

Hogy mily nagy tisztelettel és buzgalommal végezték a szentmise bemutatását, azt Berlière maredsoui bencés több példában mutatja be.¹

Hogy az óriási elterjedtségű clugnyi kongregáció kolostoraiban milyen pompával és ünnepélyességgel végezték az ünnepeknek miséit és a karimádságot is, az Pannonhalma történetének I. kötetében is a 22—24. lapokon olvasható.

De a többi nagyobb bencéskolostorokban is mindenkor főgondot fordítottak a méltó istentiszteletre a Regula szerint.

2. Szent Benedek közös karimádságot rendelt el a kolostorban az egész testületnek jelenlétében és ezt a karimádságot a legméltóbb helyen, a templom szentélyében, az Oltáriszentség előtt szokták végezni, rendszeren égő gyertyák nélkül, mert magukban a szívekben égjen az Isten iránt való szeretet, jórészt énekelve, az egyház choralis énekének örökszép dallamaiban, melyek épen a bencéskolostorokban fejlődtek ki legjobban és gyakoroltak szinte döntő befolyást magának az Egyháznak hivatalos énekére.

Róma bazilikái körül a VII. és VIII. században vagy 60 bencés kolostor volt, melyeknek szerzetesei a bazilikákban a karimádságot mondták, illetőleg énekeltek a világi papok helyett, kik inkább más egyházi ténykedéseket végeztek. Ezek a kolostorok a római istentiszteletre igen nagy befolyással voltak. A Szent Péter bazilikájában végzett karimádság vagy inkább karének volt mintaképe a többinek.

Hogy Szent Benedek mekkora jelentőséget tulajdonított a karimádságnak és mily méltóan akarta végeztetni, azt Regulájának több adatából láthatjuk.

A 19. fejezetben ezt mondja: «Hisszük, hogy Isten mindenütt jelen van és hogy az Úr szemei minden helyen szemlélik a jókat és gonoszokat,² de kiválóan és minden kételkedés nélkül higgyük ezt, ha részt veszünk az isteni szolgálatban... Vegyük tehát fontolóra, miképen kell az Isten és az ő angyalai színe előtt viselkednünk és úgy végezzük a zoltározást, hogy elménk egyezzen szavunkkal».

A 20. fejezetben így szól: «Hogyha nagyhatalmú embereknek akarunk valamit szólani, csak alázatossággal és tisztelettel bátorkodunk rá; mennyivel inkább kell Istenhez, a mindenség Urához, teljes alázattal és tiszta áhitattal esedeznünk!»

¹ L'Ascense benedictine Paris. Desclée, 1927, pag. 153. sq.

² Péld. 15, 3.

A 43. fejezetben figyelmezteti szerzeteseit, hogy «az isteni szolgálatnak semmit se tegyünk elébe», vagyis az legyen legfőbb és legfontosabb teendőjük.

«A zsoltárokat vagy antiphonákat az apát után sorban kezdjék el, akiknek meghagyja. Énekelni pedig vagy olvasni ne merészeljen senki, csak aki képes betölteni e tisztet, hogy a hallgatók épüljenek (de ez alázattal, illedelemmel és szent félelemmel történjék) és akinek az apát meghagyja.» (47. fej.)

Oly fontos szerinte a méltó istentisztelet, hogy szerinte az ujonc-

nál is főleg arra kell figyelni, vajjon igazán keresi-e Istent és vajjon buzgó-e az isteni szolgálatban. (58. fej.)

Ezek után nagyon érthető, hogy a bencéseknek mindenkor főgondjuk volt a méltó istentisztelet, hogy első gondjuk volt mindenkor az, hogy a szentségi Jézus számára megfelelő díszes, fényes templomokat építsenek, ezeket gazdagon, sőt pazarul lássák el a kellő felszerelésekkel, fényes és drága öltönyökkel, drágakövekkel ékesített könyvekkel, nagyon értékes szerekkel, oltárdíszekkel, drága üvegfestményekkel, freskókkal, pompás orgonákkal. Igazán az volt mindenkor elvök, hogy Istenhez csak a legjobb elég méltó.

Szent Ágoston szerint is az embernek legfőbb feladata a földön az Isten dicsérete. Ez lesz egykor egyetlen feladatunk és senki sem alkalmas az örök életre, aki már a földön nem gyakorolta magát az Isten dicséretében.

Minél lángolóbb buzgalommal végzi valaki ezen legfőbb napiteendőjét, annál több lelki kedvet merít belőle.

A közös karimádság mindenekelőtt az imáadásnak és hódolatnak cselekedete a végtelen Főlség iránt, a dicséret adója a Teremtő iránt. Ez a bencésnek szolgálata, napifeladata, legméltóbb és legjelentősebb foglalkozása. Mint a nyelvnek áldozata, a zsoltározás egyúttal kérő, hálaadó, engesztelő és közbenjáró imádság is, melyből az egész egyháznak igen nagy haszna van.

Több francia férfikolostorban a «laus perennis»-t vezették be, vagyis az örökös dicséretet, amennyiben a szerzeteseket csoportokba osztották és szüntelenül dicsérték Istent. Pl. Szent Riquierben a 300 szerzetest és 100 oblatust három csoportba osztották és mivel mindegyik csoport, naponként kétszer gyülekezett az isteni szolgálatra, valóban majdnem szüntelenül dicsérték Istent.

De bár ez csak átmeneti és részleges jelenség volt, az igazi örök imádat a bencésapácák valósították meg és gyakorolják manap is az elég szép számú zárdákban, ha nincs is kitéve a Szentség.

A szentmise és az Oltáriszentség iránt való mély tiszteletnek és hódolatnak kifejezése a liturgiának egyre nagyobb kifejllesztése, melyben épen a bencések tüntek ki mindenkoron, a liturgikus irodalomnak folytonos fejlesztése és gazdagítása, melynek egyik célja a szertartásoknak kellő megértése és méltatása elsősorban maguknál a bencéseknél, de szélesebb körökben is. Ezt célozza az örvendetesen terjedő liturgikus mozgalom is, mely szintén a bencéskolostorokból indult ki és már szép eredményekkel is jár. A téves és határozatlan tanításokkal szemben épen a bencések védelmezték meg a X. és XI. században a Krisztus valóságos jelenlétéről szóló tanítást az Oltáriszentségben.

és engedjem bizalommal magamat vezetni. Nem kell semmi más, csak Mártából legyek Mária, üljek le lábaihoz és hallgassam, mire tanít engem. Nem kell semmi más, csak a szeretett János tanítvány példájára hajtsam fejemet szívére és hallgassam, amint dobogva ver értem. Áldó keze közben meg-megsimogatja redős homlokomat, szeme hosszan, szeretettel pihen meg rajtam és keze szorosabbra fogja gyáván remegő kezemet. Bátorít, biztat: Memento homo... Körülöttem lassankint eltűnik az élet; könnyes, boldog megalázkodással nézem Őt... Fölszavad a lelkem, megcsuklik a térdem.

De gyönyörű az élet Veled, én Uram!

Kirdly Ödönné.

Előkészület Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepére.

Naplótöredék.

... márc. 22-én.

«Itt vagyok, Uram, tégy velem azt, amit akarsz!» — Amilyen készséggel fogadja be a száraz és termékelten föld a termékenyítő esőt és magot, úgy kell odatárnom nekem is lelkemet a jó Isten kegyelmi behatásainak.

Az Isten maga a termékeny és aktív Élet... A Szent Szűz, a malasztal teljes, értékeli ezt az Életet az Ő teljességében, azért képes megteremni az Ő Igéjét, Jézust!... Bennem is ki kell képződnie Jézusnak, azért nagy odaadással tárom föl lelkemet a jóságos Isten előtt... Azzal a vággyal teszem ezt, hogy nem kívánok, nem akarok semmit sem Kívüle!... Mert mit is érne nekem a világ minden java, boldogsága Nélküle? És viszont minden szenvedés és kereszt édes lesz nekem Őerte! Nagy összeszedettséggel és szeretetem egész melegével várom tehát az Urat, hogy eljőjön lelkem szentélyébe és cselekedjen velem az Ő szent tetszése szerint.

... márc. 23-án.

«Végy el tőlem mindent, mihez lelkem tapad!»... Mikor az Úr Jézus a Szűzanya méhében képződött, az ő lényegéből növekedhetett csupán... Mélységes és édes misztérium, hogy ez az isteni kis testecske a Szűzanya véréből képződik és később az Ő tejével táplálkozik... Nálam, lelkem szentélyében is, szintén csak az én kontómra növekedhetik Jézus... Ő bennem van, szentáldozásaim után a lelkemben pihen... de növekedni csak lemondásaim, önmagam ellefedése és áldozataim árán tud!... Minden egyes szenvedéseim alkalmával meghal bennem valami, de ez Jézus életévé válhat, ha nekem ez úgy tetszik. Tehát egészen a jóságos Istenre bízom magamat és minden okoskodás és számítgatás

A Megváltó

Ájtatos ünnepi játék három részben.

Mások írásai nyomán színre alkalmazta *Galambos Kálmán*.

MÁSODIK RÉSZ.

Szín: Kálvária a három kereszttel. Középsőn JÉZUS, jobbra felől ÁDÁM mint DIZMASZ. GEZMASZ, a bal lator. A kereszttől délre MAODOLNA. Oldalt áll SZÜZ MÁRIA és a szentasszonyok, jobbról SZENT JÁNOS. ÁDÁM keresztje tövében áll a LELKIISMERET. Előtérben a százados. Középtől jobb sarokig az előteret kitélti a főpap és a nép. Ha lehet a színpad elejét mélyíteni, úgy ez utóbbiak mélyebben álljanak, hogy a kereszttel mellett állók jobban kitűnjenek. Sötétség, közben villámlás és távoli morajlás.

ELSŐ JELENET.

JÉZUS, ÁDÁM, GEZMASZ, SZÜZ MÁRIA, MAODOLNA, JÁNOS, a két szentasszony, SZÁZADOS, FŐPAP, HIRVIVŐ, DÁVID, NATHÁN, SIMON, LELKIISMERET, NÉP.

FŐPAP (izgatottan): Pilátus halálra ítélte ezt az istenkáromlót, hiszen kezünkbe adta, hogy fölfeszítsük mégis ilyen feliratot tétetett a keresztre: Názáreti Jézus, a zsidók királya. Nekünk nincs királyunk, csak császáruk Rómában.

NÉP (dübörögve ordít): Nincs királyunk!

HIRVIVŐ (a zaj csillapultával beszél a balról): Pilátus durván azt felelte: Amit írtam, megírtam. (A többi közé vegyül.)

NÉP: Nincs királyunk! (Villámlás. Ettől kezdve a főpap és a nép némajátékban ühög és szítja Jézust.)

ÁDÁM: Fáj, jaj de fáj! Minden agom fáj! Lázban ég a vérem. Csontig tépi a szeg a húsomat. Majd megszakadnak szétfeszített tagjaim. De ez mind nem fáj annyira... Csak hallgatnának a lélek kínjai!

LELKIISMERET: Büszke magasságokba törtéttél felszegzett fővel. Dacos kevélységed nem ismert törvényt. Szenvedj hát most a keresztent!

ÁDÁM: Nem a kereszt fáj. Szívemen eltűröm. Hanem az fáj, hogy oly fennen hordtam büszke fejemet s lenéztem nemcsak embertársaimat, hanem sokszor a törvény szent alkotója fölött is képzeltem magam.

FŐPAP: Másokat megszabadított, szabadítsa most meg önmagát; szálljon le a keresztről ez a király s mi hinni fogunk benne. Istenre hivatkozott s Isten Fiának mondta magát; szabadítsa hát meg most az Isten! (Villámlás. A tömeg izgatása ismét némajáték.)

LELKIISMERET: Vad vágyakozással gyűjtötted a föld kincseit. Hadd tépjék most a szegek a tilosba nyúló vétkes kezét.

ÁDÁM: Nem a szegek fájnak, hanem az, hogy a föld kincseiért megvettem az örök kincseket, melyek egy örökkévalóságon át boldogíthatnak.

DÁVID: Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat. Mutasd a te nagy hatalmadat. (Villámlás és erő dörgés. A tömegben ismét némajáték.)

LELKIISMERET: A testi kéjek vétkes gyönyöreit élvezted. A test nem ismert lemondást. Most hadd szenvedjen a vétkes test!

ÁDÁM: Nem a test fájdalma nehéz,

hanem az a keserves tudat, hogy a test vétkes gyönyöreit többre becsültem, mint a tiszta, szeplőtelen, égi gyönyöröket... Az én vétkeim fájnak nekem; fáj, hogy bűnös cselekedeteimmel megbántottam Istent. Megbántottam s most, hogy merjek remélni bocsánatot?!

NÁTHÁN: Te, aki képes vagy a templomot lerontani és három nap alatt újra felépíteni, szállj le a keresztről s mentsd meg magadat!

SIMON: Ha csakugyan Isten Fia vagy, szállj le a keresztről! (Csúfolják nyelvöltögetéssel stb. Villámlás, dörgés.)

JÉZUS: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek! (Némajáték tovább a tömegben.)

ÁDÁM: Ki szólt így?... Egy hang... a szívhez simuló. Mintha megnyugodna tőle láztűzű vérem. Mintha lelkem lángtengerére hűs csepp hullana. Ki szólhat így?... Ez gonosz nem lehet...

GEZMASZ: Ha csakugyan Krisztus vagy, mentsd meg magadat és ments meg bennünket is! (Villámlás, dörgés.)

ÁDÁM: Tehát te sem félsz Istentől? Miért sértegetsz te egy oly embert, akit hozzád hasonlóan halálra ítélték?! Mi méltán szenvedjük ezt a büntetést vétkeinkért, melyeket elkövettünk. Ő azonban semmi rosszat sem tett.

LELKIISMERET: Oda nézz, reád tekint!

ÁDÁM (Jézusra nézett): Reám nézett. Mi volt-e pillantásban? Végtelen fájdalomából is átsugárzik egy végtelen szépségű lélek gyönyörűsége. És még valami, valami, amit nem

tudok megérteni, valami, ami könnyeket fakaszt bűnös szívemből... valami, ami végigsimítja véres homlokomat,... valami, ami új hangokat ébreszt szívemben,... valami, igen, tudom már, érzem. Az a valami egy... nagy... kimondhatatlan... örök... szeretet.

LELKIISMERET: Csend! Hallod? Hallod a sóhajtását?

ÁDÁM: Sóhajtott. Oly szenvedőn, oly szeretőn! S mintha ez a sóhaj a szívemen rezegne végig s magával vinné annak rettenetes terhét. Szeretem ezt a felfeszítettet. Szeretem nagy, nagy szeretettel s ez a szeretet úgy megkönnyít.

DÁVID: Üdvözlégy zsidók királya!

NÁTHÁN: Üdvözlégy, Jézus!

SIMON: No híres, hát Messiás vagy? (Villámlás, dörgés. Ismét a tömeg némajátéka.)

ÁDÁM: Mit hallottam?... Jézus a neve?... Jézus a Messiás! (sírva fakad.) Visszalátok a nagy időkbe... Látom a rettenetes napot, amikor leszállt az Isten átka a vétkező emberre. De hallottam a biztató szót évezredek előtt felhangzani: Eljön a Messiás! Eljön... Most eljött. Itt függ a kereszten. Meghűsöl forró homlokomon a verejték. Leszáll a teher szívemről. Kialszik lelkem lángtengerére... Új tűz ég helyette, a szeretet és vele a hit és remény... Áldássá lesz az átok... Látom vércseppjét lehullani a bűnös földre... Belőle fakad a megbocsátás. És én nagy bűnös lehajtom fejemet a szív megkönnyebbült érzésével. (Akadozva.) Közeleg... a halál... Szívem nyu-

godt... utolsó szavam... nagy, nagy könyörgésem... a bűnös szívből... hadd szálljon hozzá... Uram, emlékezzél meg rólam, ha országodban leszel.

JÉZUS: Bizony, bizony mondom neked, még ma velem leszel a paradicsomban!

ÁDÁM: Amen! (Meghal. Lelkiismeret el.)

SZŰZ MÁRIA: Én jó fiam, itt hagysz engem árván, egyedül?

JÉZUS: Asszony, íme a te fiad! János, íme a te anyád!

JÁNOS: Mesterem, Uram, Istenem, köszönöm. Fia leszek, szeretni fogom

s gondját viselem s velem együtt összes híveid. (Kis szünet.)

JÉZUS: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? (Kis szünet.) Szomjuhozom!

SZÁZADOS: Van itt még az ecetből. (Lándzsájával az ecetes szívacsot ajkához emeli.)

JÉZUS: Beteljesedett! (Föltékel és hangosan mondja): Atyám, kezeidbe ajánlom lelkemet. (Lehajítja fejét. Nagy dörögés, villámlás, a főpap és a nép menekül. Aztán beáll a csend. Esetleg a terem végében felállított mozigéphől színes fény világítja meg a színpadot.)

Választmányi ülés febr. 11-én volt. Dr. Mészáros János prelátnak, országos főigazgatónak megnyitójában rámutatott ama történelmi eseményre, amelynek előestéjén van a választmányi gyűlés. A Szentatya megkoronázásának hetedik évfordulója s egyúttal az olasz állammal való kibékülésnek napja febr. 12-ike. Nagy diadala ez a Szentszéknek és a katolikus gondolatnak s egyúttal bizonyossága annak, hogy minden ármány és erőszak fölött győz az

igazság. A Szentatya jubileumáról, amely ily dicsőséges évben lesz, fog tárgyalni a részvétel módját illetőleg a választmányi ülés.

Szentséges Atyánk jubileumán az Oltáregyesület akként óhajt résztvenni, hogy az egyesület céljával teljes harmóniában Őszentsége szívéhez annyira hozzáért missziók ügyét fogja hathatósabb támogatásban részesíteni. A támogatás abból fog állani, hogy tizenkét misszióplébániának teljes felszerelést jut-

tat s ezt Őszentsége jubileumára Rómába küldi, hogy ott külön csoportban kiállíthassák. A tizenkét templomnak juttatandó tárgyszám szerint a következők: 60 misemondó ruha, 12 palást, 12 vélum, 36 miseing, 36 karing, 48 minisztránsing, 12 vállkendő, 60 korporálé, 60 kehelyfödő, 120 kehelykendő, 120 kéztörölő (amelyek máris biztosítva vannak) és 12 misekehely, 12 áldozatókehely, 12 szentségmutató és 12 beteglátogatókészlet (aranydobozkával, tarsollyal, korporáléval, kis kéztörölővel, olajtartóval és lila-fehér stóllával) s ami a kevésbé nélkülözhetlen dolgok közül még beszerezhető lesz azon adományokból, amelyet erre a célra adunk *nemcsak a budapesti, de az egész ország területén levő és velünk összeköttetésben levő oltáregyesületektől*. A nagyobb adományok beküldői igényt tarthatnak arra, hogy nevük egy-egy nagyobb tárgyon (pl. kehely 90 P, vagy cibórium 150 P, monstancia 300 P), amely az ő adományukból szereztetett be, fel legyen tüntetve, pl. a kehely talpán belül s külön kartonon, akkor, amíg az őszi katolikus nagygyűléssel kapcsolatban kiállításra kerülnek. Ez rendkívüli kiállításunk lesz. Az utóbbiak beszerzésére szánt *szíves adományok a Központi Irodába, Budapest, IX., Üllői-út 77.* küldendők.

Rendes évi kiállításunk az idén márc. 14-én d. u. 4 órakor nyílik meg, a bíboros hercegprímás úr Őeminenciájának jelenlétében. A megnyitáson helyszűke miatt csak a külön meghívottak vehetnek részt, ellenben márc. 15, 16, 17-én d. e. 9—12 ig és délután 2—5-ig bárki díjtalanul megtekintheti és kívánjuk is, hogy az oltáregyesület tagjai jöjjenek el, hogy lássák, mi lett adományaikból a központ munkás kezén és velünk együtt örüljenek annak, hogy a szent-

ségi Jézus szegénységének siettek segítségére.

A Lisieuxbe küldendő nemzeti színű zászló lesz kétségkívül kiállításunk legnagyobb szenzációja, amely márc. 14-től 17-ig ott közszemlére lesz kitéve. A zászlót az Országos Katolikus Szövetség augusztus eleji zárandoklásával visszük el a Kis Rózsás Szent városába. Nagyon kívánjuk, hogy fiókkoltáregyesületeink mindegyike képviseltesse magát e zárandokláson. Költsége a III. osztályon 320, a II. osztályon 500 P lesz. Ha már most elkezdünk takarékoskodni, augusztusig együtt lesz a szükséges összeg. Az oltáregyesületi tagok jelentkezését e lap szerkesztőjéhez (dr. Mátrai Gyula lelkész, Bpest, IX., Üllői-út 77.) kérjük. A zászló költségeinek fedezésében még mindig részt lehet venni. (A központi iroda fogad el és nyugtáz adományokat.) Az elmúlt hónapban egy nagylelkű adakozó névtelenül 100 P-t küldött a Kis Teréz zászlajára. A kedves Szent imádkozzon ki neki érte nagy jutalmat.

Megbízatus az Oltáregyesületnek. Őeminenciája az Oltáregyesületek Római Világközpontjának kérelmére megbízta a Budapesti Országos Központi Oltáregyesületet, hogy a Szentatyának szánt oltáregyleti ajándékokat az egész országból — tehát a vele szorosabb kapcsolatban nem levő oltáregyesületekből is — összegyűjtse. Az országos központ eme megbízatusnak készséggel tesz eleget és biztosítja az adományozókat, hogy minden tárgyon saját maguk által már elküldés előtt készített jelzéssel (pl. «A pécsi oltáregyesülettől» felirattal rávarrott kartonnal) fogja az őszi rendkívüli jubileumi kiállításra tárgyaikat elhelyezni, úgy hogy buzgósságuk a központ mellett a saját jól megérdemelt dicsőségében ragyogjon.

